„Se on ikka hea, et meie kahhekesti olleme," ütles Willem mönne näddala pärrast, „meie woime mitme asja polest teine teist aidata. Minna annan sulle ramatud, mis minnul tarwis ei olle ja sinna annad mulle ja neise keigile tinti." „Ja kül so tint ka assi on, selle wasto mis mulle antakse," naeris Wridli. „Olgo kül weike assi," ütles Willem, ommeti lähheb tedda ikka tarwis. Ja näita seie, mis illus, uus tuggew waat se on, ni parras selgas kanda, se ei wöinud ka wägga raske olla, kui ta täiski olli; kust sa selle ka said?" „Minno armas wend Hannes, teggi sedda mulle. Ei ta olnud raske ühtegi. Omma käega leikas temma seie pöhja peale weskiratta mällestuseks ja minno nimme essimessed pokstawid. Tinti plekkid ja tolm on neid wähhe seggaseks teinud. Agga wata nüüd," ütles ta, kui ta nattuke aega olli pühkinud ja puhhastanud. „Siin on selgeste weski rattas, ja siin P. K. Pridik Klipmüller. Se on mulle minno wennast ainsaks mällestusseks jänud; issast ei olle mul muud, kui temma armsad maenitsuse sannad, mis temma wimiste päwade sees enne kui teine teisest lahkusime, mulle ni mitto korda ütles." Wridli silmi tulli wessi, ja Willem tahtis temma meelt lahhutada ja ütles: „Woi nisuggune on weskirattas, ükskord tahhan ma issa palluda, et temma meiega ühte weskikotta lähheb. Weskit seest nähha woib illus olla." „Jah,"

ütles Wridli, „et ta kül ni wägga kunstlik massin ka ei olle, siiski on ta illus kül nähha, minnul olleks kül hea meel ollema mönnest aeast jälle weskikotta minna watama." „Töest minna tahhan ükskord issa palluda," ütles Willem. „Agga ütle mulle, kust sa jälle tinti said, kui se essimenne jäggo otsas olli?" „Se ongi ikka sesamma essimenne jäggo, mis wend isse mulle walmis teggi; nattoke wihmawet ollen ma agga wahhest peale korjanud, kui ta paksuks jäi, ja kui ta wimaks olleks liig weddelaks jänud, siis ma olleksin mönne koppika eest tinti pulwert ostnud ja sisse pannud. Agga siiski ei maksnud se kaup paljo ja ei olleks mind toitnud, agga ennamiste andsid head innimessed mulle sedda tükki leiba ilma rahhata, mis ma söin." „Siis ei olle sul wist suggugi kahjo, et se kaupleminne sul löppes;" ütles Willem, „ja parrem on ometi siis kolis käia, et kül öppiminne ka wahhest raske on." „Oh tuhhat kord parrem," ütles Wridli, „parrem on tööd tehha ja öppida kui kerjata, olgo ta nüüd kauplemisse nimme peal ehk paljas kerjaminne. Ja hakkame nüüd öige öppima, minnul on jo mitto asja ni wägga wöerad wast." „Jah, hakkame peale," ütles Willem, „ja kui meie walmis same, siis laulame Alpenimäggede-laulusid! — Ja kas tead, Wridli, mis minno möttes on, meil, linna rahwal on se wiis Jouluks teine teine teist römustada, lapsed püawad

Eesti-maa rahwa Kalender 1871, lk. 29